

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **P. Z.**, zast. JUDr. Miroslavem Nyplem, advokátem v Hradci Králové, Dukelská 15, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2011, čj. 3134/11-1500-607686, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Kostelci nad Orlicí (dále také jen "správce daně") ze dne 22. 12. 2010, čj. 33861/10/255970605500, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání podle § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), jako podané po stanovené lhůtě.

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že dne 15. 10. 2010 byla žalobci i jeho zástupkyni zaslána zásilka, která obsahovala dodatečné platební výměry čj. 29795, 29798, 29799, 29802 a 29810/10/255970603531 ze dne 15. 10. 2010 spolu se sdělením ke zprávě o daňové kontrole. Tato zásilka byla doručena žalobci v úložní době dne 19. 10. 2010, jeho zástupkyni byla zásilka nejprve uložena dne 18. 10. 2010 a poté, když si ji v úložní době nevyzvedla, byla dle záznamu na doručence dne 5. 11. 2010 vložena do schránky. Dne 5. 11. 2010, kdy měla být

zásilka doručena zástupkyni žalobce vhozením do poštovní schránky, se zástupkyně Ing. Č. telefonicky spojila se zaměstnankyní pošty v Rychnově nad Kněžnou a požádala ji, aby zásilka nebyla vhažována do domovní schránky, neboť si ji chce osobně převzít na poště. Ze zmíněného telefonátu jednoznačně vyplývá, že se o zásilce k doručení dozvěděla z výzvy, kterou pošta vhažuje do schránky, pokud adresáta nezastihne, a sama projevila zájem o osobní vyzvednutí této zásilky přímo na poště v Rychnově nad Kněžnou. Správce daně si vyžádal od zaměstnankyně pošty paní L. písemné vyrozumění o doručení zásilky, neboť podle záznamu na vrácené doručence byla zásilka po uplynutí úložní doby vhozena do poštovní schránky. Žalovaný konstatoval, že ing. Č. postup pošty nereklamovala, naopak projevila zájem převzít zásilku přímo na poště v době, kdy ještě zásilka vhozena do schránky nebyla. Česká pošta ve svých podmínkách nemá stanoven termín, do kolika dní musí splnit svoji povinnost, z praxe je zřejmé, že se tak děje bez zbytečných průtahů, cca do dvou nebo tří dnů.

Dle žalovaného je pro běh odvolací lhůty irelevantní, že skutečným datem fyzického doručení zásilky zástupkyni žalobce je datum 5. 11. 2010, neboť její počátek je jednoznačně určen datem 28. 10. 2010 a nikoliv datem 5. 11. 2010. Možnost podat odvolání měla zástupkyně i sám žalobce, jemuž byla zásilka doručena již dne 19. 10. 2010, do data 30. 11. 2010, kdy zákonná lhůta pro podání odvolání skončila. Odvolání do dodatečných platebních výměrů bylo správcem daně doručeno dne 7. 12. 2010 (k poštovní přepravě podáno dne 6. 12. 2010), tj. 6 dnů po uplynutí zákonné odvolací lhůty (§ 48 odst. 5 ZSDP). Lhůta pro uplatnění řádného opravného prostředku je lhůtou prekluzivní, po jejímž marném uplynutí právo podat odvolání jako řádný opravný prostředek do dodatečných platebních výměrů zaniklo.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že skutečnost, že zásilka nebyla fakticky nikdy vhozena do schránky (přestože je to uvedeno na doručence), ale byla osobně předána po úložní době zástupkyni žalobce dne 5. 11. 2010, nemohlo nijak ovlivnit konec třicetidenní odvolací lhůty. Pro běh odvolací lhůty není relevantní, že zásilka ležela na poště a nebyla vhozena do domovní schránky. Žádným zákonem ani poštovními podmínkami není stanoveno, do kterého dne má být zásilka vhozena do schránky. Tím, že zástupkyně žalobce zásilku převzala ještě v průběhu odvolací lhůty, měla do 30. 11. 2010 dostatek času odvolání zpracovat.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení. Tvrdí, že mu nebyla zásilka, která obsahovala dodatečné platební výměry, řádně doručena, což je podstatou sporu.

Předně uvedl, že správce daně doručoval předmětnou zásilku jak jemu, tak jeho zástupkyni – daňové poradkyni. Ve smyslu ustanovení § 17 odst. 7 ZSDP však měl doručovat pouze zástupkyni a doručoval-li jiné osobě (byť žalobci jako daňovému subjektu), je toto doručení z hlediska lhůty pro podání odvolání zcela nerozhodné.

Žalobce s poukazem na ustanovení § 17 odst. 2 ZSDP namítal, že ve věci nebyla předmětná zásilka doručována do kanceláře daňové poradkyně a ani o to nebyl učiněn žádný pokus. Uvedl, že je nesporné, že správce daně dne 15. 10. 2010 zaslal předmětné dodatečné platební výměry žalobci, přičemž žalobkyně (zde je zřejmě míněna zástupkyně žalobce) nebyla při doručování zastižena. Dle údajů správce daně byla zásilka uložena na poště s tím, že oznámení o uložení zásilky bylo vhozeno do poštovní schránky zástupkyně žalobce dne 18. 10. 2010. V této době se však zástupkyně žalobce v místě doručení (které však nebylo místem doručení dle § 17 odst. 2 ZSDP) ani nezdržovala. Již od 16. 10. 2010 byla u své sestry v Českých Budějovicích a odtud odjela na zahraniční cestu do Dublinu, odkud se vrátila až 29. 10. 2010. Zástupkyně žalobce si tak mohla zásilku vyzvednout nejdříve po této době. Dle žalobce proto fikce doručení nemůže obstát.

Dále žalobce uvedl, že jeho zástupkyně po návratu ze zahraničí kontaktovala přímo poštu. Tam jí bylo sděleno, že zásilku má u sebe poštovní doručovatelka kvůli vhození do poštovní schránky. Zástupkyně žalobce tedy očekávala vhození do schránky ten samý den, tj. 1. 11. 2010, popř. den následující. Protože ani dne 2. 11. 2010 zásilku ve schránce nenašla, 3. 11. 2010 opětovně zašla na poštu, kde jí bylo sděleno, ať přijde další den, až bude přítomna vedoucí. K faktickému předání předmětné zásilky do dispozice zástupkyně žalobce tak došlo až dne 5. 11. 2010 (z kontextu žaloby lze dovodit, že zde mělo být bezpochyby uvedeno datum 5. 11. 2010). V této souvislosti poukázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003 (bez uvedení spisové značky nebo čísla jednacího), z něhož citoval: *„Právní fikce coby nástroj odmítnutí reality právem je nástrojem výjimečným, striktně určeným k naplnění tohoto, jednoho z hlavních ústavních postulátů právního řádu v podmínkách právního státu. Aby mohla právní fikce svůj účel splnit, musí respektovat všechny náležitosti, které s ní zákon spojuje. Nejsou-li všechny právní náležitosti splněny, není soud oprávněn naplnění fikce konstatovat (viz čl. 2 odst. 2 Listiny, podle něhož lze uplatňovat státní moc jen v případech a mezích stanovených způsobem, který zákon stanoví).“* Žalobce současně poukázal i na nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 92/01, ve kterém tento soud konstatoval, že z hlediska ústavnosti je třeba striktně trvat na dodržení všech zákonných podmínek pro vznik fikce. K účinkům doručení písemnosti v něm uvedl, že ty mohou ve smyslu § 17 odst. 5 ZSDP nastat především za předpokladu, že se příjemce v místě doručení zdržuje. Dle názoru Ústavního soudu se přitom zjevně jedná o místo, kde by příjemce mohl být v rozhodné době doručovatelem zastižen, a to buď přímo nebo alespoň prostřednictvím vyrozumění o uložení zásilky. Žalobce v tomto směru poukázal na důkazní břemeno správce daně ve vztahu ke všem skutkovým podmínkám, jež musí být splněny v případě, že má být adresátu doručeno fikcí.

Žalobce uzavřel, že dne 5. 11. 2010 si jeho zástupkyně (daňová poradkyně) fakticky převzala předmětnou zásilku. Lhůta pro podání odvolání se proto nutně musí odvíjet od tohoto data, tj. od doby, kdy se předmětná zásilka dostala do její faktické dispozice. Proto lhůta pro podání odvolání začala běžet dnem 6. 11. 2010 a skončila dnem 6. 12. 2010. Žalobce má proto zato, že odvolání dne 6. 12. 2010 podal v zákonem stanovené třicetidenní lhůtě.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51, když účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce udělil dne 9. 2. 2010 plnou moc daňové poradkyni ing. H. Č., aby jej „při daňovém řízení – daňové kontrole za zdaňovací období roku 2007 zahájené protokolem o ústním jednání ze dne 22. 6. 2009, čj. 22478/09/255930602240, v plném rozsahu zastupovala a vykonávala veškeré úkony s tím spojené“. Dne 15. 10. 2010 vydal správce daně dodatečné platební výměry, kterými žalobci dodatečně vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 a daň z přidané hodnoty za jednotlivá čtvrtletí roku 2007. Ty odeslal jak přímo žalobci, tak jeho zástupkyni prostřednictvím pošty. Na doručence týkající se doručování zástupkyni žalobce je uvedeno, že zásilka byla uložena dne 18. 10. 2010 a vložena do schránky dne 5. 11. 2010. Žalobce dle doručanky převzal zásilku osobně dne 19. 10. 2010.

Dále je ze správního spisu zřejmé, že dne 6. 12. 2010 předala zástupkyně žalobce k poštovní přepravě odvolání žalobce proti uvedeným dodatečným platebním výměrům, které bylo správci daně doručeno dne 7. 12. 2010. Správce daně odvolání rozhodnutím ze dne 22. 10. 2010, čj. 33861/10/255970605500, zamítl jako pozdě podané podle ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) ZSDP. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své zástupkyně odvolání, v němž bylo namítáno, že oznámení o uložení zásilky bylo vhozeno do poštovní schránky zástupkyně dne 18. 10. 2010 s tím, že úložní doba končí dne 29. 10. 2010 a poté že bude zásilka vhozena do schránky. V odvolání bylo zdůrazněno, že ke vhození zásilky do schránky však nikdy nedošlo, a zástupkyně žalobce popsala svoji opakovanou návštěvu pošty za účelem vyzvednutí si zásilky, k jejímuž vlastnímu předání došlo až dne 5. 11. 2010. K tomu poukázala na prohlášení vedoucí pošty v Rychnově nad Kněžnou ze dne 4. 1. 2011, ve kterém je uvedeno, že předmětná zásilka byla zástupkyni žalobce předána „po úložní době dne 5. 11. 2010 v hale pošty RK jako obyčejná listovní zásilka na žádost adresátky, aby nedošlo k dalším prodlevám“, a současně přiložila přípis České pošty, s. p., ze dne 20. 1. 2011 s obdobným obsahem. Za zásadní proto zástupkyně žalobce v odvolání označila skutečnost, že napadené platební výměry se dostaly do její faktické dispozice teprve dne 5. 11. 2010 a že od tohoto data by se proto měl odvíjet běh odvolací lhůty. I toto odvolání bylo zamítnuto, a to napadeným rozhodnutím žalovaného, který neshledal odvolací námitky důvodnými.

V posuzovaném případě je sporným okamžik, kdy byla žalobci, resp. jeho zástupkyni, doručena zásilka obsahující dodatečné platební výměry ze dne 15. 10. 2010, neboť jeho určení je rozhodné pro závěr o včasnosti podání odvolání proti nim. Skutečnost, že šlo o zásilku obsahující písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, není pochyb a mezi účastníky ani sporu.

Krajský soud vycházel při posouzení věci z právní úpravy týkající se doručování dle zákona o správě daní a poplatků v rozhodné době. Tak ustanovení § 17 odst. 1 ZSDP stanovilo, že správce daně doručuje úřední písemnosti zpravidla poštou. Dle odstavce druhého téhož ustanovení se doručuje v bytě, provozovně, obchodní místnosti, kanceláři a nebo pracovním místě, kde se osoba, již má být doručeno (dále jen „příjemce“), zdržuje. Písemnosti určené daňovému poradci se doručují v jeho kanceláři. Dle ustanovení § 17 odst. 5 stejného zákona nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, uloží doručovatel písemnost v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže správce daně i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky.

Ustanovení § 17b ZSDP upravovalo institut neúčinnosti doručení. Dle něho adresát, který si ze závažného důvodu nemohl uloženou písemnost v zákonem stanovené lhůtě vyzvednout, mohl požádat správce daně, který písemnost doručil, o vyslovení neúčinnosti doručení. Žádost bylo třeba podat od 15 dnů ode dne, kdy se adresát s doručovanou písemností skutečně seznámil, nejpozději však do 6 měsíců od doručení (odst. 2 zmíněného ustanovení).

Žalobce během daňového řízení zpochybňoval účinky doručení předmětné zásilky pouze z toho důvodu, že po ukončení úložní doby nebyla zásilka vhozena do schránky zástupkyně žalobce. Tuto námitku vznesl i v žalobě, krajský soud ji však důvodnou neshledal. Jak je již shora uvedeno, ustanovení § 17 odst. 5 ZSDP mimo jiné stanoví, že doručující orgán po marném uplynutí úložní lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. Institut „vhození do schránky“ tak byl již i pro nyní posuzované období, oproti úpravě předešlé, zakomponován do ZSDP. Písemnosti doručované do vlastních rukou se proto po uplynutí úložní doby nevracely správci daně, jako dříve, ale vhazovaly se přímo adresátovi do poštovní schránky, aby se mohl s písemností alespoň po doručení fikcí seznámit. Smyslem zavedení tohoto institutu bylo omezení formálnosti doručovacích postupů a zvýšení faktických šancí adresáta se s doručovanou písemností seznámit. Vhození do schránky však v tomto případě nemá žádné právní účinky, je pouhým faktickým úkonem, který nemá vliv na doručení, ke kterému dojde již předtím náhradním způsobem (fikcí), tj. uplynutím úložní doby.

Není sporu o tom, že v daném případě byla předmětná zásilka doručována dne 18. 10. 2010. Protože příjemce, tj. zástupkyně žalobce, nebyla zastižena, byla zásilka téhož dne uložena na poště. Sama zástupkyně žalobce v odvolání ze dne 22. 1. 2011 výslovně uvedla, že oznámení o uložení zásilky jí bylo vhozeno do poštovní schránky dne 18. 10. 2010. Dle ustanovení § 17 odst. 5 ZSDP přitom platí, že nevyzvedne-li si příjemce (zástupkyně žalobce) písemnost do 10 dnů od uložení, poslední den této lhůty, tj. v daném případě 28. 10. 2010, je dnem doručení. V žalobě žalobce uvádí, že si jeho zástupkyně mohla zásilku fyzicky vyzvednout až po datu 29. 10. 2010, kdy se vrátila ze zahraničí. Je tak zcela nepochybné, že v žalobě popisované nejasnosti na poště ohledně předání zásilky jeho zástupkyni, nastaly až po uplynutí úložní doby. Fyzické vyzvednutí zásilky, případně jeho znemožnění, by bylo bezesporu zcela zásadní, pokud by k němu došlo ve dnech jejího uložení na poště. Rovněž tak by bylo významné, pokud by doručující orgán po uplynutí úložní doby vrátil zásilku zpět odesílateli, čímž by znemožnil zástupkyni žalobce se s písemností bezprostředně po svém návratu seznámit. Nezákonnost postupu při doručování, v důsledku které by byla dotčena práva adresáta, totiž nemůže jít k jeho tíži. K takové nezákonnosti však v nyní posuzované věci nedošlo. Po marném uplynutí úložní lhůty sice nedošlo k okamžitému vhození zásilky do schránky zástupkyně žalobce, nutno však podotknout, že zákon k tomu lhůtu výslovně nestanoví. To, že přitom došlo namísto vhození zásilky do schránky k jejímu osobnímu převzetí zástupkyní žalobkyně přímo na poště, nelze dle názoru krajského soudu považovat za nenaplnění smyslu a účelu institutu „vhození do schránky“ sledující právě cíl umožnit adresátovi fakticky se seznámit s obsahem zásilky. Jestliže zástupkyně žalobce zásilku osobně převzala a s jejím obsahem se seznámila, striktní lpění na samotném faktickém úkonu vhození zásilky do schránky by bylo přístupem ryze formalistickým. O to spíše by přitom muselo uvedené platit, jestliže by k osobnímu převzetí zásilky namísto vhození do schránky došlo dokonce na přání adresáta (v dané věci zmínil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí telefonický rozhovor zástupkyně žalobce se zaměstnankyní pošty v tomto smyslu). Jestliže pak nastala určitá prodleva v řádu několika málo dnů na straně pošty ohledně fyzického předání zásilky zástupkyni žalobce, ani tím nedošlo ke zkrácení nebo omezení práv adresáta. Zástupkyně žalobce převzala fakticky doručovanou zásilku dne 5. 11. 2010 a až od tohoto dne jí začala běžet lhůta 15 dnů k podání žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení. Tuto možnost však nevyužila. Žalobcem namítané nedodržení stanoveného vhození zásilky do schránky, které bylo nahrazeno jejím osobním předáním adresátce, tedy nemělo vliv na účinnost doručení, neboť doručující orgán tímto svým postupem naplnil smysl a účel institutu „vhození do schránky“. Tato zákonná podmínka pro vznik dané fikce doručení proto byla dodržena.

Poprvé až v žalobě žalobce zpochybnil fikci doručení i tím, že zásilka nebyla doručována do kanceláře zástupkyně žalobce, tj. do kanceláře daňové poradkyně, a dále tím, že se zástupkyně žalobce v době od 16. 10. 2010 do 29. 10. 2010 v místě doručování nezdržovala.

Dle § 17 odst. 2 ZSDP se doručuje v bytě, provozovně, obchodní místnosti, kanceláři a nebo pracovním místě, kde se osoba, jíž má být doručeno (dále jen „příjemce“), zdržuje. Druhá věta téhož ustanovení stanoví, že se písemnosti určené daňovému poradci doručují v jeho kanceláři.

V plné moci ze dne 9. 2. 2010 je uveden jediný kontakt na zástupkyni žalobce - daňovou poradkyni, a to „... trvale bytem v X“. Ze správního spisu je současně zřejmé, že tato zástupkyně žalobce při korespondenci se správcem daně v rozhodnou dobu užívala razítko, na kterém bylo uvedeno: Ing. H. Č., účetní poradenství, vedení účetnictví, (viz např. obálky, ve kterých odeslala odvolání proti platebním výměrům ze dne 26. 11. 2010 došlé správci daně dne 7. 12. 2010 i odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání ze dne 22. 1. 2011), rovněž v textu obou odvolání po označení daňového subjektu uvedla „... zastoupený Ing. H.Č.....“. Ani v později předložené generální plné moci ze dne 3. 1. 2011 nejsou uvedeny jiné údaje. Rozhodnutí správce daně i žalovaného jí byla doručována vždy právě na tuto jí ve veškeré korespondenci uváděnou adresu. Nahlédnutím do živnostenského rejstříku krajský soud současně zjistil, že zmíněná daňová poradkyně má zde jako fyzická osoba podnikající dle živnostenského zákona uvedenou adresu X, nejen jako bydliště, ale současně i jako místo podnikání.

S ohledem na uvedené proto nelze úspěšně vznášet námitku, že zásilka nebyla doručována správně, když nebyla doručována „do kanceláře daňové poradkyně“, ale do místa jejího bydliště. Místo bydliště bylo totiž jak samotnou daňovou poradkyní, tak i v živnostenském rejstříku, uváděno jako místo podnikání daňové poradkyně. Přístup žalobce zpochybňující způsob doručení zásilky správcem daně jeho zástupkyni na adresu X, a to dokonce pouze v jednom jediném případě a až v žalobě, tak vykazuje znaky účelovosti. Právní řád je ve značné míře založen na předpokladu racionálního uvažování a jednání účastníků právních vztahů. Pokud měla žalobcova zástupkyně – daňová poradkyně - kancelář i na jiném místě, než v místě bydliště (nebo dokonce aktuálně již pouze na jiném místě), bylo na místě to správci daně sdělit. To však vůbec po celou dobu daňového řízení neučinila, naopak zmíněnou adresu sama uváděla ve všech podáních vůči správci daně, (i v době následující po doručování předmětných platebních výměrů) a jiné zásilky od něho na této adrese přebírala. Dokonce ani nyní v žalobě žalobce neuvedl, na jakou jinou adresu měl vlastně správce daně zmíněné daňové poradkyni v rozhodné době doručovat.

Krajský soud neshledal důvodnou ani až nyní v žalobě uplatněnou námitku zpochybňující řádné doručení předmětných platebních výměrů z důvodu, že se zástupkyně žalobce v době od 16. 10. 2010 do 29. 10. 2010 v místě doručování nezdržovala, neboť pobývala u sestry v Českých Budějovicích a následně v zahraničí. Dle ustanovení § 17 odst. 5 ZSDP nebyl-li adresát písemnosti doručované do vlastních rukou zastižen, uložil doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom

vhodným způsobem vyrozuměl. V rozhodné době tak již byla v tomto ustanovení vypuštěna podmínka, podle níž bylo třeba zkoumat, zda se příjemce v místě doručování zdržoval. Současně však zákon pamatoval i na případy, kdy si skutečně adresát ze závažného důvodu nemohl uloženou písemnost v zákonem stanovené lhůtě vyzvednout, a to institutem neúčinnosti doručení zakotveném v ustanovení § 17b ZSDP. Závažným důvodem se pak rozumí právě i dočasná nepřítomnost z důvodu nemoci, cesty, dovolené apod. Žádost o vyslovení neúčinnosti doručení se podává do 15 dnů ode dne, kdy se adresát s doručovanou písemností skutečně seznámil, nejpozději do 6 měsíců ode dne doručení.

V nyní posuzované věci je nepochybné, že se zástupkyně žalobce s doručovanou zásilkou skutečně seznámila dne 5. 11. 2010. Ve lhůtě 15 dnů měla možnost požádat správce daně o vyslovení neúčinnosti jejího doručení z důvodu, který nyní uvádí v žalobě, a prokázat pravdivost svého tvrzení. Ze správního spisu však nevyplývá, že by takovou žádost podala, ostatně sama to ani netvrdí. Nutno poznamenat, že ani v odvolání ze dne 26. 11. 2011 (ani pak v dalším odvolání ze dne 22. 1. 2011) vůbec nezmínila, že si doručovanou zásilku nemohla z důvodu cesty do Českých Budějovic a následně do zahraničí vyzvednout. Nutno proto uzavřít, že jestliže si zástupkyně žalobce nevyzvedla písemnost v zákonem stanovené lhůtě, tj. do 10 dnů od jejího uložení, a nepožádala o vyslovení neúčinnosti doručení, poslední den této lhůty, tj. 28. 10. 2010, byl dnem doručení. Ode dne, který následoval po doručení rozhodnutí (platebních výměrů) pak začala běžet třicetidenní lhůta pro podání odvolání. Jestliže žalobce prostřednictvím své zástupkyně podal odvolání k poštovní přepravě až dne 6. 12. 2010, pak šlo o odvolání podané po této lhůtě.

Krajský soud je toho názoru, že v daném případě byly dodrženy zákonné podmínky pro vznik fikce doručení. Poukaz žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/01, který apeloval zejména na předpoklad, že se příjemce v místě doručení zdržuje, je pro nyní posuzovanou věc nepřiléhavý, neboť právní úprava doručování se v ZSDP v roce 2009 a k 1. 1. 2010 v tomto směru zásadně změnila (viz shora).

Pro úplnost dlužno dodat, že žalobci lze přisvědčit pouze v tom, že skutečnost, že zásilka byla současně doručována i jemu samotnému, je pro posouzení účinků doručení nepodstatná. Jestliže byl zastoupen na základě plné moci pro celé daňové řízení, pro řádné doručení bylo zapotřebí doručit písemnosti tomuto zástupci (pokud nemá daňový subjekt něco vykonat osobně). Byť správce daně doručoval předmětné platební výměry i samotnému žalobci, z tohoto doručení však nevyvozoval (a následně ani žalovaný) žádné právní účinky.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu

nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. října 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu